

Úgy hozta a Sors, hogy ezen a nyáron a feleségemmel kettesben elindultunk felfedezni a Dunántúl szépségeit. Nem turistacsoporttal, nem előre váltott üdülőjeggyel, hanem ketten, a mi kis tizenhat éves autócsodánkkal. Ez utóbbit a szerelő mondta rá, mert csoda, hogy még megy. A nejem heteken keresztül ült a számítógép képernyője előtt és kereste a megfelelő szállást, a legérdekesebb útvonalat, a legolcsóbb vendéglőket. Amikor elkészült vele, elém tárta az úti programot, én meg rábólintottam. Mit is tehettem volna mást? Ha ellentmondok, bizonyosan vita kerekedett volna belőle és megsértődik. Akkor aztán turbékolhatok neki, mire kiengesztelődik. Különben meg nem is volt jobb ötletem. Megköszöntem a fáradozását, Visint csöppentettem a képernyő fényétől elfáradt szemébe, és elindultunk a nagy nyári kalandra.

Így jutottunk el első éjszakai szállásunk színhelyére, a Bakony rengeteg erdejében rejtőzködő kis zsákfaluba, ahonnét már sehova se visz az út, s melynek két és fél utcájában legalább nyolcvan laknak. Azért két és fél az utca, mert a harmadiknak csak az egyik felén épültek házak. A másik fele már az erdő. A csendet viszont szinte hallani lehet.

- Maguknak lehet, hogy jólesik ez a nagy csend – mondta a szállásadónk, egy harminc év körüli fiatalasszony – de mi, akik itt élünk, lassan belesüketülünk. Mondják meg, mi abban a jó, hogy faluhelyen megtiltják az állattartást? A polgármester, mert hogy zavarja a falusi turizmust. Hát persze, mert neki három vendégháza is van. Mi meg, hogy meghalt anyám két esztendeje, kipofoztuk ezt a házat, de eladni nem lehet, mert a kutyának se kell. Ha valaki erre vetődik, kiadjuk egy-egy éjszakára. Mondtam is a páromnak, hogy adjunk el mindent, aztán húzzunk el valamiféle városba, mert itt csak besavanyodik az ember. Itt már nincs se orvos, se pap, se tanító, csak a kocsmá, meg a kisbolt. Az is a polgármesteré. Rendben van, mondta ő, de hát hol kap a városban állást egy erdész?

Ez a mi nagy dilemmánk. Menjünk el hajléktalannak a két házunk mellett?

Míg a kerti padon üdögélve hallgattuk szállásadónk panaszait, az egykor volt istálló felől előmerészkedett egy elképesztően girhes, csúnya macska. Szögletes fejű, a szürkétől az ordason át a feketéig mindenféle színben játszó szőrű jószág. Szóval az a fajta, akire még Rózsa Sándor, a betyár is azt mondta volna; „i' be csúf!”

– Ez se a miénk ám, csak úgy jött valahonnét- mondta - Aztán nem elég, hogy jött, még le is kölykedzett. Volt vagy négy kis nyivákoló gombóc az istállóban. Mondtam is a férjemnek, hogy csináljon velük valamit, mert ez a sok macska leeszi a fejemről a haját. Ő meg, amilyen nagy állatbolond, nemhogy elpusztította volna, hanem el tudom képzelni, hogy titokban még eteti is őket.

- Ez nem nagyon látszik meg rajta – vettem közbe félszegen.

- Én nem is tagadom, hogy nem szívelem őket. A kutyát igen, az hasznos, húséges jószág, de ezek a nyafogó, szőrhullató valamik...Meg időm sincs rájuk. Most is ott vár a konyhában a gyerek, mert megígértem, hogy sütök neki a tócsit. Nemsokára jön haza az uram, annak vacsorát kell adni. De közben át kell szaladni a Rózsi nénihez a szomszédba, mert beteg. Őt is én gondozom. Ja, és még a virágokat is meg kell locsolni a ház előtt, nehogy megszólják az embert. Elénézem a tévében azt sok kifent úri asszonyt. Mi meg itt... Eh, nem is bosszantom magam!

Amikor elment, összenéztünk a nejemmel. Bólintottunk egyet, ő szó nélkül bement a konyhába és kihozott két szelet szalámit. Az egyiket a kezembe nyomta, és elindultunk a lécekből összeácsolt istállóajtó felé. A csúnya macska ott feküdt egy félig kibontott szalmabála tövében és szoptatta a két ugyancsak girhes, szépnek semmiképp nem mondható kölykét. Messziről

megmutattam neki a szalámit és odaszóltam.

-Cic, cic... Gyere ide cicám, ez a tiéd!

Ő azonban ahelyett, hogy odarohant volna az ételért, rémülten felugrott, és a kölykeit maga előtt hajtva behúzódott valami rossz fazék alá.

- Buta, randa macska –perlekedtem. – Nem elég, hogy ilyen gnóm, meg rusnya, még bizalmatlan is. Látod, ez az a fajta, akin nem lehet segíteni – bizonygattam a nejemnek.

- Nem hát, mert te mindig olyan türelmetlen vagy – mondta, aztán közelebb lépett, lecsípett egy darabot a szalámiból, s oda dobta a fazék elé. Hátrált néhány lépést és újra ledobott egy falatot.- Ne bámulj, édes egyetlenem – mondta – inkább hozz még egy - két szeletet. És kétségbe se ess, mert mi csirkecomb fogunk vacsorázni.

Így is történt. Amikor már lebukóban volt a nap a nyugati erdő lombkoronája fölött, a feleségem leterítette a kerti asztalt, s kirakta rá az előző nap rántott, madárlátta csirkecomb. Mit tagadjam, a friss erdei levegőtől úgy megéheztem, hogy akár az egészet fölfaltam volna. Olyan mennyei illata volt... no, de ezt nemcsak én éreztem ám! Alig telt bele néhány perc, a lécekből ácsolt istállóajtó egyik részében megjelent a csúnya macska feje. Ránk nézett és halkán elnyaffantotta magát.

- Gyere – mondtam, s felé nyújtottam az éppen lerágott csirkecsontot.

- Rám nézett, a nyakát tekergette, látszott rajta, hogyan küzd benne az éhség és a bizalmatlanság. Amikor felé hajítottam a csontot, először meghökkent, aztán odafutott és elvitte az istállóajtó elé. Hamarosan megjelent a két kölyke is. Az egyik tiszta anyja, a másik koromfekete. Elvették tőle a csontot, és mohón rágni kezdték kétfelől. Ő meg csak állt előttük és bennünket figyelt. A harmadik csirkecsont után már ott ugrándozott, birkózott a két jóllakott macskakölyök a lábunk körül, az anyjuk meg szorgalmasan ropogtatta a maradékot.

- Én nem is tudom, hogy van ez – mondtam a feleségemnek -, de mintha már nem lennének olyan csúnyák ezek a cicák. Az a kis huncut fekete meg kifejezetten aranyos.

- Valóban – mosolyodott el a nejem.- Az anyjuknak is kifejezetten karakteres feje van. Nem az a mindennapi... a színe meg... hogy is mondjam? Szóval olyan sokszínű! És nézd meg az orrát! Szinte foszforeszkál. Érdekes, nem?

Azóta is sokat gondolkoztunk, mi is történt velünk, meg a csúnya cicákkal azon az estén ott a Bakonyban. Tény, hogy ők hárman ott strázsáltak egész éjjel az ajtónk előtt, s reggel, amikor tovább indultunk, díszkíséretként követtek bennünket a kapuig.

- Látod – mutattam a három jószágra -, a szemünk előtt válik bizonyossággá a kétezer éves igazság. Erőszakkal, gyűlölettel, vagy ha úgy tetszik, tűzzel, vassal erős várat dönthetsz romba, birodalmakat törölhetsz le a térképről. Hidat verni lélektől lélekig – akár csak ember és állat között – kizárólag szeretettel lehet.